

4. Stvoření

Každý teolog zná úvahy a debaty, které bývaly vedeny v posledních desetiletích o těchto otázkách: Příroda a milost, všeobecné a zvláštní zjevení ve Slově. Můžeme výsledek tohoto zkoumání a bádání shrnout tak, že řekneme: Když nebudeme přihlížet k teologickým samotářům, pohybuje se všeobecné přesvědčení v tomto směru:

Písmo svaté dosvědčuje zjevení Boží ve stvoření ¹⁾, lidé však nejsou schopni, aby toto zjevení poznali správným způsobem. Ztratili tuto schopnost pádem do hříchu. Proto nalézáme ve svědectví apoštola tolik slov, která nesmí být přehlédnuta. Neviditelná bytost Boží, že jest věčná Jeho síla a Božství, je poznatelné, pokud to kdo dovede poznat v Jeho dílech, jmenovitě ve stvořeném světě. Ale lidé to nedovedou poznat a vidět! Oslepli, a nevidí působení v přírodě a v dějinách. Z této slepoty mohou být vyléčení jen tím, když se otevrou onomu druhému zjevení, které Bůh poslal k naší záchraně. Teprve Slovo Boží nám zjevuje působení všemohoucnosti a moudrosti stvoření.

Toto pozorování je správné, jen jedno při tom je žalostné. Teologické bádání nemůže toto výstižné poznání již hodnotit a využít ve správném smyslu, poněvadž již vůbec ztratilo měřítko, podle něhož by poznalo, co je »**Slovo Boží**«, a co je pouhá »teologie«.

Zaměňuje teologický výklad Slova většinou se samotným **Slovem**.

Tak učinili již kdysi zákoníci, když Mojžíšovu tradici (články nejstarších) postavili na úroveň Slovu Božímu. Z toho vyrůstalo pak mnoho nejasností a obtíží. A stále nové a nové teologické hloubání o teologických problémech je toho důsledkem až dodnes.

Po druhé světové válce stáli jsme před zhroucením, jaké v takovém rozsahu nezažil ještě žádný národ. Tehdy bylo možno při různých příležitostech slyšet žalobu nebo obžalobu:

»Kdyby byli mužové, kteří jsou za to zodpovědni před mládeží i před starší generací, se alespoň trochu poučili z minulosti, snad by nám byl tento hořký osud ušetřen.«

V této obžalobě hlásá se úsudek, který něco tuší o nepodplatitelných zákonech, které se ve všem dění bezpodmínečně projevují. Kniha dějin je velmi poučná, když v ní někdo dovede číst, a vzít si z toho poučení pro přítomnost.

Vezměme si příklad z římských dějin. Uvádím zde líčení z knihy známého badatele v dějinách starověku, Theodora Birta: »Světová říše římská« (Th. Knauer Nachf, Berlín, 1941):

»Nemělo by být podnětem k přemýšlení, že jen ti římsští císařové, kteří věřili v etické pojetí dějin, mohli působit tak, že na jejich činnosti smělo spočinout **požehnání**? To byl například případ Titův - stoik; Trojanův - stoik; dále Hadrien - platonik; Mark Aurel - stoik; Julian - novoplatonik; Theodosius - křesťan.

Také o Julianovi »odpadlíku« musel jeden křesťanský soudce z této doby dosvědčit: »Ve zbrani to byl statečný vojevůdce, a jako ochránce práva nemůže být dost vysoko ceněn. Takový byl strážce říše ve slově i činu, ale nikoliv jako ochránce víry.« - ²⁾

Ale ti ostatní, kteří chtěli užívat jen života, nebo se jako tyrani vyznačovali brutální bezohledností, museli se v nejpříznivějším případě spokojit s tím, čemu svět říká »úspěch«, který však vždy měl v sobě zárodek rozkladu. Zvláště zřetelné je to patrné v době Konstantinově, který podle mého přesvědčení má neprávem přívlastek »veliký«.

Co nás tedy učí dějinný běh událostí od jedné generace ke druhé až do dnešního dne? Domnívám se, že to je **jakýsi mravní světový řád**, a že lidstvo, které ho v tvrdošíjně zaslepenosti nechce poznat a stále naráží na tento řád ve své zabedněnosti, spěje tím ke svému zániku. To je pro ně jen jediná záchrana. Musí poznat, že takový řád, který je neodvislý od jejich myšlení a jednání, skutečně existuje a že musí pak na základě tohoto poznání přetvořit celý svůj život. Jinak mu nezbude nic jiného než zánik.«.

Známý právník učenec a švýcarský politik, který napsal své nejlepší úvahy na přelomu století, profesor Hilty, píše ve své knize »Štěstí«, III. díl ³⁾, že: existuje »mravní světový řád«, jemuž jsou jednotlivci a celý běh lidského života vůbec podrobeni, můžeme vědět, poněvadž to spočívá na zkušenostech, které udělat může, a každý také udělá, kdo jedná proti němu.«. ⁴⁾

To je velmi pečlivě pozorováno. Pak pokračuje:

»**O bližším nějakém zařízení této vlády světa nevíme však nic.** A také vědět nemáme ⁵⁾. Všechno, co o této věci bylo napsáno a čemu bylo učeno, je založeno na fantazii. Sem patří také tvrzení, že Bůh za sebe dosazuje nějakého pozemského místodržitele, který jedině smí a může o tom podávat autentické zprávy.«.

Zde se ovšem jedná o omyl. Hilty má sice právo, když má při tom na mysli ony nesčetné filosofické nebo teologické pokusy o výklad, které byly dosud podniknuty, aby byly vystopovány a objeveny ony tajuplné síly, které byly v činnosti během všeho dění. Co však nemůže vyzkoumat lidské bádání, poněvadž je jako všechny ostatní síly a schopnosti v člověku brzděno pádem do hříchu, to nám může být ukázáno aktem milosti Stvořitele, jestliže nám to zjeví v nějakém Poselství, které je každému lidskému snažení nedosažitelné. Obsah takového Poselství postaví pak každého hledajícího před otázku, zda se tu jedná jen o lidskou fantasii, která - říká Hilty: »vybudoje i takovou myšlenkovou stavbu, že dokonce i někdo nepovolaný si může neprávem přisvojit úřad pozemského místodržitele - či zda k nám hovoří někdo, kdo k tomu byl shůry **zplnomocněn**.«.

Toto plnomocenství stalo se mi při čtení Poselství Grálu jistotou. V něm jsou k nám zjeveny Boží zákony, které řídí celý náš život a určují ho. Kdo se skloní pokorně a radostně v poznání před těmito zákony, kdo tedy nejedná již proti nim, ten je dítětem Božím a dosáhne království nebeského. ⁶⁾

Chci se dále omezit na to, že vysvětlím, jakou důležitost má pro nás působení jednoho z těchto zákonů:

»Zákon zvratného působení.«.

Slyšme zde opět poznámku profesora Hiltyho: »Jakmile je člověk přesvědčen o tom, že v každém nesprávném jednání je již také obsažena nutnost trestu jako vlastnost, která je skryta již v tomto jednání, a proto se musí absolutní nutností samočinně vylít na toho, kdo se provinil proti řádu, pak dostanou podle jednoho biblického komentáře »přikázání Boží silou a přívětivou tvář«, poněvadž je možno pak na ně pohlížet nikoliv jako na tvrdé předpisy, nýbrž jako na pravé prezervace ⁷⁾, jimiž chce Bůh odstranit vše, co působí jako jed.«. ⁸⁾

To je skvělá myšlenka. Totéž se říká na počátku vysvětlení třetího přikázání: ⁹⁾

»**Pomni, abys den sváteční světil**«. Kdo si dá práci, aby procítil toto přikázání. Vidíme-li děti a dospělé, jak lehkovážně zacházejí s přikázáními svého Boha, musí každého vážně myslícího člověka pojmout hrůza. Učí se přikázáním ve škole a povrchně je odříkávají. Člověk je rád, když si osvojil znění slov, a že je dovede opakovat, pokud je u něho obava, že se ho někdo na ně zeptá. Vyjde-li pak

ze školy do praktického života, zapomene brzy i toto znění, a tím i jejich smysl. Je to nejlepší důkaz, že ho vůbec skutečně nezajímalo, co jeho Bůh a Pán ad něho žádá.

Ale Bůh ve skutečnosti **nežádá**, ale dává v lásce všem lidem to, co nutně potřebují. Ze světla pozorováno, jak velice lidé zbloudili. Proto jim Bůh, jako jejich vychovatel, ukázal věrně cestu, která je vede k věčnému bytí ve světlé říši ducha, tedy k jejich štěstí. Neposlušnost musí vést k neštěstí a zkáze lidí. Proto není vlastně správné, mluví-li se o **příkázáních**. Jsou to spíše dobře míněné rady a ukazatelé správné cesty hmotností. Poznat tuto hmotnost přáli si lidští duchové sami.

Ale na člověka nemá tato jistě krásná myšlenka účinku. Doslova se příliš zavrtil do vlastních myšlenkových pochodů, a nechce dále vidět ani slyšet nic, kromě toho, co si sám sestrojil ve svých názorech, vytesaných jeho malým pozemským věděním. Necítí, jak jej hmotnost unáší stále dále, vždy dále, až k hranici, kde je pro něho naposled »buď a nebo«, jako ono rozhodnutí, které zůstává nyní rozhodujícím pro jeho celé bytí. Podle tohoto rozhodnutí musí pak jít touto zvolenou cestou až do konce, aniž by se ještě mohl vrátit zpět. I když mu konečně ještě svitne poznání, přichází pak již pozdě, a přispívá k tomu, aby zvýšilo jeho muka. Aby zde pomohl, a člověku i přes jeho bloudění umožnil ještě včasné poznání, dal Bůh lidem **třetí** příkázání.... radu, aby svétli den sváteční. Plněním tohoto příkázání byla by v každém člověku vznikla během doby znenáhla touha usilovat ke **Světlu**. S touto touhou byla by se konečně objevila a ukázala cesta, která by ho vedla vzhůru ke splnění jeho přání, která se zatím stálým zesilováním zhustila v modlitbu. Pak by byl stál při obratu světů člověk **jinak**, než teď. Produchovně, **zralý** pro tuto říši, která musí nyní přijít.«¹⁰⁾

Příkázání Páně nás tedy chtějí ochránit před nesprávnými cestami, které nás mohou vést jen do utrpení a zármutku. Člověk v dějinách nikdy nedbal na příkázání svého Pána s onou vážností, která od něho byla požadována. Proto musí nyní v utrpení prožívat **zvrtné působení** své viny.

Co je zvrtné působení?

Procházíme-li se na svahu střední výšky v nádherné přírodě, a vyrazíme-li ze sebe výkřik radosti, tu zazní k nám tento výkřik nazpět z protější strany, z protější horské stěny. Je to volání ozvěny naší radosti. Plachtíme-li se po tichém jezeře za jasného slunečního svitu, a vhodíme-li kámen do vody, ihned se utvoří vlny, které se šíří na všechny strany od místa, kde kámen padl do vody, a pronikají až k nám, kteří jsme kámen hodili.

Tak vrháme každý den a každou hodinu našimi myšlenkami, slovy a skutky kameny do moře dění, které vytváří vlny, jež dříve nebo později budou proudit zpět k nám. Mluvené slovo, dobré i špatné, zní nám jako ozvěna zpět. Každé živé uvažování dává nám o těchto věcech hojně příklady, tak vypráví nám profesor Birt ze života Octaviána Augusta, že: »Tento muž, když rozvinul brutálně svou moc¹¹⁾, vládl pak v římské říši v dlouhých letech - od roku 31 před Kristem až do roku 13 po Kristu v míru a pokoji. Kdežto zpočátku byl cizoložník z povolání, pak se v pozdějších letech svého života vážně snažil, aby postavil sebe a svou rodinu na vyšší mravní základ. Tento muž je vzácný příklad pro rčení, že veliké povinnosti vychovávají člověka, a vysoký úřad že ho sám pozvedá a očišťuje. Své brutální pudry Augustus jako starší muž překonal podivuhodným způsobem.« -

Přesto však musel ke konci svého života prožít smutné časy. Hrůzu mravního úpadku na vlastním těle a krvi. Jeho dcera Julia byla nemravný tvor. Birt přichází proto k úsudku:

»Tak se vymstil Augustův volný život v jeho mládí konečně na něm samém.«

»Na císaře Septima Servera, který jednal záludným způsobem s Calbiem, místodržitelem říše v Anglii, i vůči jiným, padly těžké stíny, když se blížil konec jeho života. Oba jeho dorostlí synové byli naplněni zlými myšlenkami. Hrozila zde bratrovražda. Marně je otec napomínal, když jim připomínal

osud bratří Etecha Polynika v tragédii Eurupidově. Historie však praví:

»Kdo sám je záludný a proradný, má také sklízet proradnost, a kdo žije v násilnostech, jako on to činil, zasévá dračí sémě.«¹²⁾

»Když byla římská říše světově zatopena vlnami stěhování národů, posuzuje to současník událostí takto¹³⁾:

»Góthové a Vandalové jsou cudní ve srovnání s námi. Odtud pramení také jejich síla a odvaha, která prýští z důvěry v Boha. Do Božích rukou vkládají vítězství. My však jsme chudí nejen na peníze, nýbrž také na mravnost. Je to tedy spravedlivý soud, že Bůh dává svět »barbarům«.¹⁴⁾

Tak bychom mohli pokračovat v posuzování dějinných událostí. Všude bychom narazili na zákon zvrtného působení.

Ale podívejme se jednou do Starého zákona. Čteme u proroka Ezechiela: »»Nebo dám jim srdce jednoho a ducha nového do vnitřností vašich a odejmu srdce kamenné z těla jejich a dám jim srdce masité, aby v ustanoveních mých chodili a soudů mých ostříhali a činili je. I budou lidem mým a já budu jejich Bohem. Kterýchž pak srdce chodilo by po žádostech mrzkostí svých a ohavností svých, těch cestu na hlavu obrátím.«, pravil Hospodin.«¹⁵⁾ Bůh nám dává nést následky našich hříchů. Utrpení, které jsme způsobili jiným, proudí zpět na nás.

Kdybych chtěl nyní podrobně hovořit o zákoně zvrtného působení ve Starém zákoně, musel bych napsat celou knihu. To však není mým úmyslem. Proto musí dostačit, když uvedu několik slov profesora R. Kittla: »Starozákonní věda«,¹⁶⁾

»U proroků platila zásada: Když Izrael dobře činí, a pokud to činí, může existovat. Jakmile přestane jednat správně, podle vůle Boží, pak může zahynout, poněvadž pak není hoden, aby dále existoval.«¹⁷⁾

»Myšlenku světového mravního řádu objevil Amos a mužové jeho druhu, dá-li se tu ovšem hovořit o objevení - viděli politickou nutnost toho, že osud Izraele bude naplněn světovou mocností na východě. Viděli však také, že mravní, sociální a náboženský stav Izraele není vůbec takový, aby v něm Jahve mohl mít zálibu. Jahve byl již dávno znám jako Bůh, který trestá mravní provinění a hříchy. Když nechtěli ztratit víru v Něho, jako se to stalo v náboženství lidu v tom případě, když Izrael přijde do bída, což činit nemohli, poněvadž On sám žil v jejich nitru, pak zbývala jen druhá možnost, trestající a mravně soudící Bůh a ten, který nebrání záhubě Izraele, jest jeden a týž. Ale ne tak, že by Jahve záhubě Izraele zabránit nemohl, ale že ji zabránit nechce pro hříchy tohoto lidu.«¹⁸⁾

To přece znamená: Izrael svou neposlušností vůči Bohu sám si přivodil soud nad sebou!

Tak účinkoval také proti vyvolenému národu zákon zvrtného působení. Co nám říká Nový zákon o tomto zákoně? Vyvolený národ odmítl Ježíše také jako Mesiáše! Volali tehdy: »Krev Jeho na nás a na naše děti!«¹⁹⁾ Příchod Ježíšův, který měl sloužit tomuto lidu jako požehnání, stal se mu **kletbou**! Vidíme to již ve skutcích apoštolských, jak se začíná tato kletba projevovat.²⁰⁾

Nebo si vzpomeňme na příchod Ananiáše a Safiry.²¹⁾ Tito lidé, kteří se počítali k náboženské obci, chtěli oklamat Ducha Páně. Mohli bychom také říct: Lhali na posvátných místech, a jsou to tedy rouhači Bohu! Proto je také zasáhl přísný soud Páně.

To jsou příklady z Nového zákona, které nám ukazují, jak se dění zvrtného působení projevuje, když lidé jednají s vědomou zlou vůlí proti Slovu a Duchu Božímu. Docela jistě a jinak se to všechno

projeví, když některý člověk pod vlivem Božího nebo nějakého zjevení, které měl sám přijmout, změni svou cestu a následuje volání hlasu shůry, jako například apoštol Pavel. On, který dosud pronásledoval náboženské obce, stává se nyní sám pronásledovaným. Také zde se setkáváme se zvrtným působením. Ale uprostřed pronásledování smí budovat obec Boží. Jaká ochrana a požehnání spočívá na všem jeho působení. Je to podivuhodný řetěz jednotlivých pomoci, které apoštol prožívá nyní na svých cestách. Smí být účasten v nejhojnější míře požehnání Páně. Neboť poslušnost vůči Bohu, opravdová láska, pravá láska, která chce jen pomáhat, přináší jen **požehnání**. O takovém požehnání praví se v Poselství Grálu:

»Nezní to jako jásavý zpěv, když ústa člověka tvoří v blaženém citění prostá slova - »Díky, tisícere díky!«?

A to je více, ve skutečnosti mnohem více, neboť takový dík z pohnuté duše je současně modlitbou! Je díkem Bohu!

Ve všech takových případech stoupají city slov bezpodmínečně, a zvrtným působením snáší se po nich požehnání na toho člověka, nebo na ty lidi, kteří tyto city vyvolali, také na ta místa, jimž platí slova opravdového díku, na něž byla nařízena.

V tom spočívá spravedlivé vyrovnání, které se naplňuje požehnáním, jež se formuje, a musí být také pozemsky viditelné.

Avšak.... ne všude může požehnání viditelně rozkvétat, neboť tento děj je podmíněn následujícím:

Cokoliv učinil ten, jemuž platí slova díků, musí **být učiněno z lásky**, a s úmyslem připravovat druhému radost. Ať již to byl dar a nebo čin, nebo skutečně dobře míněná rada dobrým slovem. Nebyla-li dárcem tato podmínka splněna, nenajde vystupující dík ve zvrtném působení, neboť nenajde půdu, v níž by seslané požehnání mohlo zakotvit.

Tak se nemůže ve všech těchto případech dostat spravedlivé požehnání, protože ten, kdo je měl obdržet, není přijetí hoden.

Je v tom taková spravedlnost, jaké pozemský člověk nezná. Nesou ji v sobě jen živé, samočinné působící zákony stvoření, jež jsou v tomto nezloinné a neovlivnitelné.

Tak například člověk činící něco z vypočítavosti, aby si získal buď slávu, nebo snad příjemnou pověst, nemůže dostat pravého požehnání za své dobré činy, protože v nich není zákonitě **podmíněné** půdy pro jeho přijetí. Může nanejvýše sklídit přechodně mrtvé, a proto pomíjející **pozemské** výhody, nikdy nedostane se mu skutečné Boží odměny, jakou může přijmouti takový člověk, který stojí a žije ve stvoření ve smyslu Boží vůle.

Kdyby člověk daroval chudým milióny, a nebo je obětoval pro vědu, jak se často stává, a neměl v sobě skutečné lásky, která by ho hnala, aby pomáhal z hloubi duše, neobdrží za to Boží odměny. **Nemůže**, protože takový člověk není schopen ji přijmout. Požehnání snáší se již nad ním zcela zákonitě jako následek mnohých, pravých díků z kruhu příjemců. Sněslo se na něj. Ale takový člověk nemůže ho být z vlastní viny účasten, protože neposkytuje možnost přijetí. Pravý dík vyvolává vždy požehnání. Avšak stupeň jeho působení řídí se zákonitě druhem duševního zaujetí toho, komu se má dostat požehnání ve zvrtném působení.

Kletbu a požehnání sklídí tedy člověk na cestě spravedlivého zvrtného působení, které ho vždy zasáhne podle jeho vnitřního stanoviska a způsobu jednání. K tomu přistupuje ještě třetí věc:

Bez zvrtného působení není žádného odpuštění!

Kdyby to křesťané jednou poznali a měli to stále před očima, pak by se měli mnohem více na pozoru, a střežili by také přímo své myšlenky, slova a činy.

Výstraha Syna Božího:

»Bděte a modlete se, abyste nepadli v pokušení!«²²⁾, bylo by pro ně mnohem důležitější, kdyby si museli říct: Utrpení zvratného působení ti nemůže být uspořeno, jestliže denně nechceš dosáhnout odpuštění svých chyb a provinění ve svém životě. Poselství dává o tom jasnou odpověď. Není možno toto utrpení zvratného působení od sebe odvrátit, nebo vložit na někoho jiného. Kdo něco podobného tvrdí, **ten stvoření nezná!**

Ale něco jiného je milostiplně předvídáno v těchto živých zákonech. Kdo pozná svou vinu a otevře se Duchu Božímu, toho nestihne zvratné působení tak tvrdě jako toho, kdo bez pokání jde falešnou cestou. Tento poslední nedosáhne také žádného odpuštění, ačkoliv byl zvratným působením tvrdě postižen.

Zvratné působení přináší nám odpuštění teprve tehdy, když je spojeno s pomáhajícím poznáním vlastní viny a s rozhodnutím dodržovat v budoucnu přikázání Páně!²³⁾ Jakmile je splněno, pak se stane každé utrpení pramenem poznání, požehnání.

Také utrpení bylo církvemi až dosud posuzováno v nesprávném světle. Jestliže se tam praví, že utrpení pomáhá vzhůru, že je to tedy Boží omilostnění, pak je v tom sice zrno Pravdy, ale je okrašlujícím způsobem velmi znetvořeno. Neboť Bůh nechce žádného utrpení svého lidu. Chce jen radost, lásku a štěstí! Cesta ke Světlu má také jen takové kameny, které si lidé sami na ni nakladli dříve!

Zrno Pravdy v nauce o utrpení spočívá v té okolnosti, že utrpením může být odpykána nějaká vina. To se však stává jen v tom případě, když člověk **uznává** své utrpení jako zasloužené. Podobně asi jako lotr na kříži.«.

Tak nám vysvětluje Poselství Grálu utrpení. Ono tedy není žádným darem Božím, neboť ono nepřichází od Otce Světla, který nám dává jen dobré dary.²⁴⁾ Utrpení pochází z provinění a hříchů lidí. Oni vytvářejí stále nová utrpení (jako zasloužené), a musí proto také stále jen utrpení sklízet. Slovo Páně nám však otevírá oči, abychom mohli každé utrpení, které prožíváme, poznat jako **ovoce vlastní viny**.

»Dostáváme to, co si dle svých skutků zasloužíme.«²⁵⁾ Kdo prožije utrpení takto, tomu se stane pramenem požehnání, neboť on přijímá v utrpení odpuštění hříchů. Když následuje Pána, smí pak prožívat podivuhodné akty milosti, jak nám líčí přednáška »Symbolika v lidském osudu«.

Starý zákon nám říká přesně totéž, pouze jinými slovy: »Duše, která hřeší, zemře. Syn neponese nepravosti otcovy, aniž otec ponese synovy nepravosti. Spravedlnost spravedlivého při něm zůstane, též bezbožnost bezbožného na něj připadne. Pak-li by se bezbožný odvrátil od hříchů svých, kteréž činil, a ostříhal by všech ustanovení mých, a činil by soud a spravedlnost, jistě živ bude a neumře. Žádná přestoupení jeho, jichž se dopustil, nebudou jemu připomínána v spravedlnosti své, kterou by činil - živ bude.«²⁶⁾

Tuto pravdu jsme žel zapomněli, proto je také tak málo **Bázně Boží** v našich srdcích. Totéž mínil Ježíš, když nám pravil v kázáních na Hoře:

»Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys ses rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě,

nechejž tu daru svého před oltářem a odejdi. Prve smíř se s bratrem svým, a potom přijď, obětuj dar svůj. Vejdi v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokud jsi s ním na cestě, ať by snad nedal tebe protivník tvůj soudci, a soudce aby tě nedal služebníkům, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím tobě: Nevyjdeš odtud, dokud i posledního haláře nenavrátíš.«²⁷⁾

Kolik křesťanů chodí nyní ke stolu Páně, aniž by jednali podle těchto slov Páně. Klamou sami sebe, když se domnívají, že cesta k přijímání stačí, aby dosáhli odpuštění svých hříchů. »Jejich útěcha je však marná. Nikoliv, je tomu jinak, než se domnívají.

K dosažení omilostnění jsou ve stvoření **železné zákony Boží a jedině jejich bezpodmínečné dodržování může přinést omilostnění**. Necht se podle toho řídí každý, kdo chce dojít ke světlym výšinám.

Nikdo nemá srovnávat dokonalého Boha s nějakým pozemským králem, který ve svém nedokonalém pozemském uvažování může udělovat libovolně milost každému, jehož odsoudili jeho soudci, kteří jsou s ním stejného druhu.

Něco podobného není možné při dokonalosti Stvořitelově a Jeho vůle, která s Ním tvoří jednotu!

Lidský duch měl by si konečně zvyknout na myšlenku, že on sám se musí pohnout a to velmi energicky, jestliže chce dosáhnout omilostnění a odpuštění, aby také konečně splnil povinnosti, které až dosud lenivě přehlížel. On se má vzchopit a pracovat sám na sobě, jestliže se nechce zřítit do temnot zavržení.

Chtít se spoléhat na svého Spasitele znamená spoléhat se na Jeho slova, učinit živoucím všechno to, co On říkal! **Nic jiného člověku nemůže pomoci!**

Prázdná víra mu nic nemůže pomoci. Věřit v Něho neznámá nic jiného, než věřit Jemu. Bez záchrany je ztracen každý, kdo se nevyšplhá vzhůru po onom záchranném laně, které mu bylo dáno do ruky ve Slově Syna Božího.

Když chce člověk skutečně mít svého Spasitele, musí se konečně vzchopit k duchovní hybnosti a k práci, která nesměruje jen k pozemským výhodám a požitkům, a musí se při tom snaživě namáhat. Nesmí osobivě očekávat, že Spasitel přijde k němu dolů. Cesta k Němu jest Jeho Slovo.

Bůh neběhá za lidstvem a neprosí je, když si o Něm lidstvo dělá falešný obraz, když se od Něho lidé odvrátí a jdou nesprávnou cestou. Tak pohodlné to není, ale poněvadž se takový nesprávný názor u mnoha lidí zahnízdil, **bude se muset lidstvo opět naučit se svého Boha bát!** To pozná v neodvratném zvrtném působení své pohodlné slepé víry, že Jeho vůle stojí ve své dokonalosti, a nedá se nijak překroutit nebo odchýlit nebo ohýbat.

Kdo se nevraví do Božích zákonů, bude poškozen, nebo dokonce rozemlet, což se nakonec musí stát i těm, kteří holdovali takové modloslužbě, a prokazovali pocty tomu, co Božské není.

Člověk musí dojít k poznání, **že Spasitel na něho sice čeká, ale nepůjde si pro něho**«.

Poněvadž je tomu tak, jak to zde vysvětluje Poselství Grálu, proto řekl také kdysi i Ježíš bohatému mladíkovi na jeho otázku:

»Co mám činit, abych získal život věčný?«,

»Příkázání ovšem znáš «²⁸⁾ A k zákoníkům hovořil o Lásce k Bohu a lásce k bližnímu, a zakončil

požadavkem: »Čiň tak a budeš žít.« ²⁹⁾

Proto musíme také poslední večeři, kterou Ježíš slavil se svými učedníky, vykládat jinak, než se ji snaží dnes církve vykládat lidem. O tom čteme v Poselství:

»Jeho tělo zničené smrtí na kříži a Jeho prolitá krev mají přispět k tomu, aby se poznala nutnost a vážnost osvícení, které přinesl. Jen tato naléhavost má být zdůrazněna opakováním poslední večeře.

Pravděpodobnost takového nepřátelství lidstva byla již předem poznána před Jeho příchodem, že Syn Boží se toho nezalekl, mělo být zvláštní výstrahou a poukazem na zoufalé postavení lidského ducha. Lidský duch mohl být zachráněn před zánikem již jen uchopením se záchranného lana nezahalené Pravdy.

Poukaz Syna Božího při poslední večeři na jeho smrt na kříži je jen posledním zdůrazněním naléhavé nutnosti Jeho učení, které přinesl«.

»Boží Poselství přichází buď ve Slově Božím, nebo skrze stvoření. Všechno svědčí o Něm a Jeho vůli.«, tak čteme na jiném místě Poselství Grálu.

Nyní by už mohlo být jasno, že obě tato Poselství nemohou si odporovat! Ale poněvadž křesťanství nerozumí již Božímu **stvoření**, poněvadž také věřící náleží k těm, kteří zákony Boží nechápou ³⁰⁾, proto nám bylo darováno ze Světla ještě jedno poselství - **Poselství Grálu**.

V něm se nám podává zjevení o stvoření. Toto Poselství nám ukazuje cestu, kterou musíme stvoření proputovat, chceme-li dosáhnout našeho cíle, našeho domova ve Světle. Upozorňuje nás také na všechna nebezpečí, která nám na této cestě hrozí, a ukazuje nám také mnoho pomocí, které jsou nám na naší cestě k dispozici. Kdo jich opravdu použije, nemůže se minout cíle.

Čtenář Poselství nevidí však před sebou jen svůj krátký pozemský život, od hodiny narození do své smrti, ale on vidí spíše putování svého ducha od zárodku až ke zralé osobnosti. Zde byly ze Světla odhrnuty závoje, které spočívaly na naší minulosti i budoucnosti. Ale stalo se tak za tím účelem, abychom konečně poznali to strašlivé, které se stále více blíží, čím dále pokračujeme v tom našem pohodlném loudání:

Nebezpečí rozkladu! Tento jest ta »**věčná smrt**.«, o které nám vypráví také bible. Toto je tím nejstrašnějším, co může člověka postihnout. Před tím nás chce Slovo uvarovat. Za tímto účelem bylo nám Slovo darováno. V průběhu vývoje stvoření nadešel den, který je v Novém zákoně zaslíben jako poslední »Soud«.

Je to poslední soud, a tím také poslední milost, neboť soud znamená rozřídění všech duchů. ³¹⁾

Každý musí pak v důsledku svého rozhodnutí dokončit svou cestu, jedni k životu věčnému, a druzí k ztracení a věčné smrti!

V Poselství Grálu je nám o tom řečeno následující:

»Pokud se lidský duch nalézá v hmotnosti, koná s ní i část velikého věčného koloběhu, aniž o tom ovšem ví, a sám to nepozoruje. Tak přijde také konečně jednoho dne spolu s ní k oné hranici, kdy část světa, na které se nalézá, blíží se zvolna a pomalu k rozkladu.

Ale pak je nejvyšší čas pro všechny lidské duchy nacházející se ještě v hmotnosti, aby si pospíšili stát se takovými, aby se mohli povznést k bezpečnému, světlému přístavu věčné říše. Je nutno, aby naši

pravou, ale především také i nejkratší cestu, jak by se dostali z dosahu počínajících nebezpečí v hmotnosti dříve, než jej tato mohou strhnout s sebou.

Neprovede-li to, bude to pro něho stále těžší, až konečně bude pozdě! Bude pak se vším ostatním stržen do pozvolného rozkladu, a při tom pozbude získané osobní »Já«. V tisícerych mukách stane se opět nevědomým semenem, semenem ducha. Stane se mu to nejstrašnější, co se může přihodit duchu, který se stal osobně již vědomým.

Jsou to všichni ti, kteří svou osobnost vyvinuli falešným směrem. Musí ji proto zase pozbýt jako nepotřebnou a škodlivou. Rozklad není však také totéž jako zničení. Skutečně zničeno nemůže být nic. Je to pouze uvržení zpět do původního stavu. U takto ztracených je zničeno dosud získané osobní »Já«, což se děje ovšem za největších muk.

Takoví ztracení nebo zavržení přestávají být lidskými duchy, zatím co jiní, jako sebevědomí duchové směli vejít do říše věčné radosti a Světla, a vědomě se těší z veškeré té nádhery.

Jako obilné pole po řadu let nese stále horší plody, a svěží síly se mu dostává jen změnou osení, tak je tomu i ve veškeré hmotnosti. I hmotnost se jednou opotřebuje a musí dostat novou, svěží sílu rozkladem a obnovou vazby. Avšak takové dění vyžaduje milióny let. V dění mnoha miliónů let přece však nadejde jednou **určitý rok** jako hranice nutného rozdělení a roztřídění všeho potřebného od nepotřebného. **A tohoto období je pro zemi nyní ve velikém koloběhu dosaženo.** Lidský duch, který je v hmotnosti, musí se konečně rozhodnout ke vzestupu, nebo ho hmotnost obejmě pro příští rozklad. Tento rozklad jest věčným zatracením, ze kterého není již nikdy možné duchovní, osobně sebevědomé vzkříšení a vzestup do světlé, věčné části stvoření, která je povznesena nad takový rozklad.«.

Proto spočívá taková vážnost na dnešní době! To, co dnes prožíváme, jsou jen vnější, průvodní účinky a zjevy soudu, ve kterých Bůh k lidem jasně a zřetelně mluví.

¹⁾

Římanům 1, 18 - 21

²⁾

Prudenticus, strana 499

³⁾

Verlag Henrich, Leipzig

⁴⁾

strana 310

⁵⁾

2. Mojžíšova 33, 18 - 20

⁶⁾

Matouš 7, 21

⁷⁾

ochranná a zabraňující opatření

⁸⁾

Glück, 1. část, strana 87; citát, o kterém se Hilty zmiňuje, pochází z bible Berleburgské.

⁹⁾

V Poselství Grálu

¹⁰⁾

Desatero Božích přikázání

¹¹⁾

podle Sully

¹²⁾

strana 316

¹³⁾

Salvinn

14)

strana 567

15)

Ezechiel 11, 19 - 21

16)

4. vydání, Verlag Guelle und meyer, Leipzig

17)

strana 219 - 220

18)

strana 221

19)

Matouš 27, 25

20)

Skutky apoštolské 5, 28

21)

Skutky apoštolské 5, 1 - 11

22)

Matouš 26, 41

23)

Jan 8, 1 - 11

24)

Jak. 1, 17

25)

Lukáš 23, 41

26)

Ezechiel 18, 20 - 22

27)

Matouš 5, 23-26

28)

Marek 10, 17 a 10, 19

29)

Lukáš 10, 28

30)

Římanům 1, 20

31)

Matouš 25, 31 - 46

From:
<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - Duchovní podpora

Permanent link:
https://duchovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek4?rev=1415152022

Last update: 05.11.2014 02:47

